

Պարույր Սևակ

Անահիտ

Դու օտա՞ր չես, չէ՞:
Բայց ի՞նչ էլ չես, հա՞...
Դու՛ վաղընչական հինավուրց բագին
Փակ շրթունքներով ու բաց աչքերով:
Ես՛ մի հեթանոս առայսօր ծպտյալ:
Դու՛ հավերժաբուխ աղբյուր տասնակունք,
Քո ամեն մատից՝ մի ակըն ցայտիչ:
Իմ թաց աչքերի երկու ափերով՝
Եղեգնիկներով իմ թարթիչների,
Քո կանքից անկախ ընպում են ես քեզ:
Անշարժությունը քո պիրկ ոտների
Դարձրնում է ինձ մի խոյ օրուկված,
Որ պտտվում է չորսբոլորքը քո
Ողջ շառավիղով իր ոտնակապի:
Նա արածում է այն, ինչ աճում է
Իր ոտների տակ և քո շուրջբոլոր,
Բայց որոճում է... միայն քե՛զ ու քե՛զ
Ու բառաչում է... միայն քե՛զ համար:
Քո ստինքները՝ պարսատիկի պես,
Սպառնում են միշտ ջարդել գանգն իմ պիղծ,
Երբ ասում են քեզ, որ դրանք հետո

Կաղապար դարձան... սկիհի՛ համար:
Թվում է, թե քո շրթունքները փակ
Ուր որ է պիտի բարկությանք բացվեն,
Երբ ասում եմ քեզ, որ հետագայում
Քեզ գրկել տվին մի... թո՛ւխ մանուկի:
Բայց ամեն անգամ խաղաղվում ես դու,
Երբ թաց աչքերիս երկու ափերով՝
Եղեգնիկներով իմ թարթիչների,
Քո կամքից անկախ ես ընպում եմ քեզ:
Եվ հասկանում եմ, որ ամեն անգամ,
Երբ սկսվում է նո՛ր դարագլուխ,
Չանում եմ մի կերպ խուսափել քեզնից,
Իսկ դարագլխի ավարտի վրա՝
Ինքնակամորեն քե՛զ վերադառնում:
Անտեսանելի վերջի՛դ ժամանակ,
Անտեսանելի սկզբի՛ս պահին
Հանդիպում ենք մենք... ու տրվում իրար:
Եվ չե՛ն տեսնում մեզ... չի տեսնում նույնիսկ
Ո՛չ պատվանդանըդ,
Ո՛չ կոշկատակըս...
Դու դիցուի՞ ես;
Բայց և ի՛նչ ես դու...

09.VII.1961թ. 24.II.1964թ.

Մոսկվա Երևան